CroWarez.org

14

Svemirski brod Mjesec

Ne znam ima li ljudi na Mjesecu, ali ako ih ima Zemlja im zacijelo služi kao umobolnica.

- George Bernard Shaw -

POSTOJI JOŠ JEDAN ključan aspekt onog pitanja: „Pa gdje su?" Odgovor će me izložiti još većoj poruzi (da, i?), ali drugima će ono što ću reći imati savršenog smisla uzmemo li u obzir dokaze i poveznice koje već godinama iznosim.

Sjedio sam za računalom i pisao ovu knjigu kadli me je 'niotkuda' spopao neki osjećaj da Mjesec nije 'stvaran'. Pod 'stvaran' ne mislim na „nebesko tijelo" nego na umjetnu tvorevinu (ili izdubljeni planetoid) koji je ondje postavljen da upravlja životom na Zemlji, što on i čini (sl. 154). O toj sam mogućnosti tijekom godina razmišljao više puta, ali ovaj put sam jednostavno 'znao'. Osjećao sam kao da je odjednom sve sjelo na svoje mjesto. Kada sam 1990. svjesno započinjao ovo putovanje obično bih pogledao informacije i dokaze, a zaključke bih donosio vlastitim mozgom. Ali unazad podosta godina stvari su se promijenile. Sada me pak prožima osjećaj neke snažne 'spoznaje' o nečemu, poslije čega ubrzo uslijede informacije iz domene pet osjetila. Takav je bio slučaj s Mjesecom. Kada me je spopala ta snažna slutnja otišao sam na internet provjeriti ima li bilo kakvih napisa o tome da je Mjesec umjetan. Za nekoliko minuta naišao sam na knjigu pod naslovom *Tko je sagradio Mjesec? (Who Built the Moon?)* autora Christophera Knighta i Alana Butlera. Knight i Butler također su surađivali na knjizi *Prva civilizacija (Civilization One)*, a Knight je napisao knjigu *Hiramov ključ (The Hiram Key)*, istraživanje o izvorima Slobodnog zidarstva.

Slika 154: *Mjesec nije prirodno „nebesko tijelo" – on je umjetna tvorevina, divovska svemirska letjelica*

Njihova knjiga o Mjesecu stigla mi je za nekoliko dana i odmah sam ju pročitao. U to su mi vrijeme pristizale i druge informacije o Mjesecu te je tako izranjao jedan poznati obrazac. Prvo u moj život ulazi neka nova tema, a potom sa svih strana o tome dolaze informacije. U knjizi *Tko je sagradio Mjesec?* mnogo je detaljnih i neobičnih matematičkih i drugih poveznica između Mjeseca, Zemlje i Sunca. Ključ tih poravnanja i veza su veličina, položaj i kretanje Mjeseca.

Izvan domašaja bilo kakvog čudesnog 'slučaja' jest činjenica o naravi i položaju Mjeseca. Mjesečeve anomalije su toliko brojne i različite da je Irwin Shapiro s Harvardsko-smitsonijanskog Centra za astrofiku rekao: „Najbolje objašnjenje o postojanju Mjeseca je opservacijska pogreška – Mjesec ne postoji". Knight i Butler pišu:

> Mjesec je veći nego što bi trebao biti, vjerojatno stariji nego li bi trebao biti i mnogo lakši u masi negoli bi trebao biti.
>
> Zauzima malo vjerojatnu orbitu i toliko je neobičan da su sva postojeća objašnjenja njegove prisutnosti prepuna nedostataka i niti jedno od njih ne bismo mogli smatrati ni izdaleka 'nepropusnim'.

Isaac Asimov, ruski profesor biokemije i pisac popularnih znanstvenih knjiga, izjavio je da je Mjesec, koji nema ni atmosferu ni magnetsko polje, u biti nakaza prirode utoliko što je Zemlja jedini planet u Sunčevom sustavu oko kojeg kruži satelit takve golemosti u odnosu na svijet oko kojeg kruži. Veći je od planeta Plutona. Neki znanstvenici čak su ga nazvali sustavom blizanačkih planeta, a ne planeta i satelita. Asimov je ustvrdio da prema svim kozmičkim zakonima Mjesec ne bi smio kružiti oko Zemlje. Te nastavlja:

> ... nameće nam se jedan jedini logičan zaključak: po svim pravilima Mjesec ne bi trebao biti ovdje. Činjenica da on jest ovdje jedna je od onih sretnih okolnosti koje su gotovo predobre da bismo ih prihvatili ... Mali planeti kao što je Zemlja, sa slabim gravitacijskim poljem možda i ne bi trebali imati satelite ...
>
> ... Općenito, dakle, kada neki planet ipak ima satelite ti su sateliti mnogo manji od samoga planeta. Dakle, čak i da Zemlja ima satelit postojao bi opravdan razlog za pretpostavku ... da je to, u najboljem slučaju, jedno omanje tijelo, možda nekih pedesetak kilometara u promjeru. Ali, situacija je posve drukčija. Ne samo da Zemlja ima satelit, Zemlja ima divovski satelit promjera 3476 kilometara. Kako je moguće da majušna Zemlja ima tako velik satelit? Doista nevjerojatno.

Kod Mjeseca postoji vrlo mnogo anomalija. Sam Mjesec nema magnetsko polje, no Mjesečeve stijene su namagnetizirane. Na njemu se nalaze 'maskoni' (skraćenica od „**mas**ivne **kon**centracije"), odnosno velika kružna područja neuobičajeno visoke gustoće i višeg gravitacijskog privlačenja. Don Wilson, autor knjige *Naš zagonetni svemirski brod Mjesec (Our Mysterious Spaceship Moon)* kaže kako se čini da bi

maskoni mogli biti svojevrsne umjetne tvorevine. Ima ih na ogromnim ravnicama na Mjesecu, tzv. 'mariama' koje su nekoć smatrane morima. Otprilike trećina Mjeseca okrenutog prema Zemlji načinjena je od tih maria, dok ih na „tamnoj strani" ima vrlo malo, no nitko ne može objasniti zašto su te dvije strane toliko različite. Mjesec stvara posve iste seizmičke vibracijske efekte svaki put kada se približi Zemlji. Kako je to moguće ako je to prirodna pojava koja bi se s vremenom trebala mijenjati? Novinar *New York Timesa* Walter Sullivan poslužio se usporedbom s burzom rekavši da je to „kao da se usponi i padovi na tržištu dionica točno ponavljaju za svaki period kolebanja". Najstarije kamenje uzeto s Mjeseca daleko je starije od bilo kojeg pronađenog na Zemlji. Neke stijene na Mjesecu navodno su stare oko 4,5 milijarde godina, što znači da su milijardu godina starije od bilo koje stijene nađene na ovom planetu. U harvardskom časopisu za astronomiju *Sky and Telescope* objavljen je izvještaj o tome kako je na Lunarnoj konferenciji 1973. rečeno da je utvrđena starost jedne Mjesečeve stijene 5,3 milijardi godina. Time bi bila gotovo milijardu godina starija od procijenjene starosti Zemlje. Utvrđeno je također da te stijene imaju drukčiji sastav od lunarne prašine u kojoj su pronađene, a procjenjuje se da je prašina milijardu godina starija od tih stijena. Molim?

Znanstvenici nemaju pojma odakle je Mjesec došao i kako je nastao, niti jedna njihova teorija ne uspijeva izdržati pomnije ispitivanje. Po jednoj teoriji Mjesec je ostao zarobljen Zemljinim magnetskim poljem, ali takva teorija znanstveno je vrlo manjkava. Druga teorija kaže da je tijelo veličine Marsa udarilo u Zemlju te da se od Zemlje odvojio jedan veliki komad od kojeg je nastao Mjesec. Ta je teorija poznata kao teorija „Velikog udara". Kad je i ona pokazala znanstvenu nedorečenost netko je iznio teoriju „Dvostrukog velikog udara". Prema toj teoriji, pak, planet 'Mars' je bubnuo u Zemlju, a zatim se vratio da pokuša još jednom. Što li sve (od očaja) neće izmisliti. Istina je da znanstvenici nemaju pojma odakle Mjesec ili kako je onamo dospio. Earl Ubell, bivši urednik znanstvenih tema na CBS-u, postavlja pitanje:

> Ako su Mjesec i Zemlja stvoreni u isto vrijeme, u međusobnoj blizini, zašto jedno od njih ima svo željezo, a drugo [Mjesec] ga baš i nema? Razlike upućuju na to da su Zemlja i Mjesec nastali daleko jedno od drugoga, a ta se pretpostavka spotiče o nesposobnost astrofizičara da objasne kako je točno Mjesec postao Zemljin satelit.

Izvanredne 'podudarnosti'

U knjizi *Tko je napravio Mjesec?* Christopher Knight i Alan Butler iznose se zapanjujuće matematičke veze između Mjeseca, Zemlje i Sunca, uzevši deset kao bazni broj. Ovi matematički sinkroniciteti djeluju jedino kod ova tri tijela i niti kod jednog drugog planeta ili mjeseca u Sunčevom sustavu. Mjesec je 400 puta manji od Sunca, a prilikom solarne pomrčine 400 je puta bliži Zemlji. Zbog toga se Mjesec, gledan sa Zemlje, čini veličinom istovjetan Suncu, a odatle i pojava potpune pomrčine (sl. 155). Mjesec dijeli začuđujući sinkronicitet sa Suncem. Kada je, sredinom zime, Sunce u svojem najnižem položaju i najslabijeg sjaja Mjesec je u svojem najvišem položaju i najjačega sjaja, a obratni slučaj bilježimo sredinom ljeta. Oba tijela zalaze u istoj

Slika 155: *Položaj Mjeseca toliko je savršen da prilikom pomrčine Sunca, gledano sa Zemlje, veličinom izgleda potpuno jednak Suncu.*

točki na obzoru za ravnodnevnice, a na suprotnoj točki za suncostaja. Koliki su izgledi da Mjesec prirodno pronađe tako savršenu orbitu i tako savršeno prekrije Sunce prilikom pomrčine, a da sa Zemlje izgleda da su veličinom isti? Kakvi su izgledi da poravnanja budu tako savršena prilikom ravnodnevica i suncostaja? Tijekom razdoblja u kojem ga možemo vidjeti Mjesec prema Zemlji uvijek pokazuje istu stranu ili isto 'lice'. Sa Zemlje nikada ne vidimo takozvanu 'tamnu' stranu ili udaljeniju stranu Mjeseca. Razlog je sinkronicitet Mjesečeve rotacije. On dovrši vrtnju oko svoje osi otprilike u vremenu potrebnom da obleti oko Zemlje, a to znači da je cijelo vrijeme prema Zemlji okrenuto isto 'lice'. Vrtnja Mjeseca izuzetno je spora u usporedbi sa Zemljinom: u vremenu koje je Mjesecu potrebno za samo jedan okretaj Zemlja će se okrenuti više od 27 puta.

Zemlja se vrti brzinom koja je 400 puta veća od brzine Mjeseca, ona 'prođe' 40.000 kilometara na svojoj osi u jednom danu, za razliku od 400 kilometara koje prevali Mjesec.

Tijekom jednog kruženja oko Sunca Zemlja se okrene 366.259 puta tijekom jednog kruženja oko Sunca, a polarni opseg Zemlje je 366.175 puta veći od polarnog opsega Mjeseca. Polarni opseg Mjeseca je 27,31 posto manji od veličine Zemlje, a Mjesec napravi 27.396 okretaja oko vlastite osi za vrijeme jednog kruga oko Zemlje. Knight i Butler kažu da pomnožite li opseg Mjeseca opsegom Zemlje dobit ćete 436.669.140 kilometara. Ako se taj broj podijeli sa 100 on postaje 436.669 kilometara, što je pak opseg Sunca uz točnost od 99,9 posto. Podijelite li opseg Sunca opsegom Mjeseca i pomnožite sa 100 dobivate opseg Zemlje. Podijelite li veličinu Sunca veličinom Zemlje i pomnožite sa 100 rezultat je veličina Mjeseca. Autori su ispravno zaključili kako je igra brojki sadržana u sustavu Zemlje-Mjeseca-Sunca „jednostavno zaprepašćujuća", a Mjesec kao da je unesen u odnos Sunca i Zemlje, „iskazujući točnost poslovičnog švicarskog proizvođača satova". Knight i Butler također tvrde da su Mjesec, Zemlja i Sunce kodirani mjernom jedinicom znanom kao „megalitski jard". To je otkrio profesor Alexander Thom, škotski inženjer, kada je načinio detaljnu studiju kamenih krugova kao što su Stonehenge i druge megalitske strukture u Britaniji i Francuskoj. Ustanovio je da se kod svih njih primjenjivala standardna mjera jednaka mjeri od 0,829 metara (ili 2,72 stope), što je nazvao „megalitskim jardom" (sl. 156). Knight i Butler kažu da opsezi Mjeseca, Zemlje i Sunca slijede megalitski jard. Oni pišu:

> Sve je to izgledalo krajnje neobično. Megalitske strukture koje su izgrađene diljem zapadne Europe često su korištene pri promatranju kretanja Sunca i Mjeseca, ali

Slika 156: *Christopher Knight i Alan Butler kažu da su velike megalitske građevine poput Stonehengea kodirane istom mjernom jedinicom kao i Zemlja, Sunce i Mjesec.*

kako je moguće da je jedinica mjere na kojoj su ta zdanja temeljena tako fantastično usklađena s opsegom tih tijela, kao i Zemlje?

Rekao bih da je to zato što su Gmazovi koji upravljaju Mjesecom ujedno bili uključeni u izgradnju megalitskih građevina. Knight i Butler tumače da matematičkih odnosa zasnovanih na megalitskom jardu ima i u drugim mjernim jedinicama kao što su funta i pinta. Drevni su narodi pri mjerenju koristili krug baziran na 366 stupnjeva u skladu s brojem Zemljinih okretaja u putanji oko Sunca, što je broj određen položajem i utjecajem Mjeseca na brzinu Zemljine vrtnje. Sumerani su promijenili tu matematiku i uveli krug od 360 stupnjeva te jedinice od 60 minuta i 60 sekundi.

Šuplji Mjesec

Ima bezbroj pokazatelja da je Mjesec šupalj, a zna se da je njegova jezgra daleko gušća od vanjskih slojeva. Neki znanstvenici kažu da Mjesec možda uopće nema jezgre. NASA-in znanstvenik dr. Gordon MacDonald početkom 1960-ih je izjavio da se „čini kako je Mjesec sličniji nekoj šupljoj, a ne jednakomjerno ispunjenoj kugli".

Pretpostavljao je da su podaci zacijelo pogrešni – ali nisu bili. MacDonald je bio u pravu. Dr. Sean C. Solomon s Masačusetskog tehnološkog instituta (MIT) rekao je da su eksperimenti s Lunar Orbiterom umnogome obogatili naša saznanja o Mjesečevom gravitacijskom polju i da su ukazivali na „zastrašujuću mogućnost da je Mjesec možda šupalj". Kozmolog Carl Sagan je istaknuo da „prirodni satelit ne može biti šuplji objekt". Mjesec, osim toga, ima samo 60 posto gustoće Zemlje, a jednaka količina Zemljine materije, kako se čini, teži gotovo dvostruko više od Mjesečeve materije. Zbog toga neki znanstvenici misle da Mjesec ili nema željeznu jezgru i/ili da je djelomično šupalj. Članovi tima sa Sveučilišta Arizona izjavili su kako smatraju da Mjesec ima jezgru, ali da je jako malena. Vođa tima Lon Hood kaže: „Znali smo da je Mjesečeva jezgra mala, ali nismo znali da je toliko mala ... Na taj način ona ranije spomenuta zamisao – da je Mjesečevo podrijetlo jedinstveno, za razliku od svih drugih kopnenih tijela, Zemlje, Venere, Marsa ili Merkura – zaista dobiva na težini". Da, jer... Mjesec je umjetan.

Misija Apolla 12 u studenome 1969. postavila je na Mjesec seizmometre, a zatim je namjerno izazvano rušenje Mjesečevog modula, što je rezultiralo udarcem jednakim jednoj toni TNT-a. Udarni valovi širili su se osam minuta, a NASA-ini znanstvenici su rekli da je Mjesec „odzvanjao poput zvona". Maurice Ewing, jedan od direktora tog seizmičkog eksperimenta, izjavio je na novinskoj konferenciji da

ne zna zašto se to dogodilo: „Što se značenja svega toga tiče, zasad se ne bih upuštao u bilo kakva tumačenja, ali to vam je kao da je netko udario u zvono, recimo, u zvoniku crkve jedan jedini put i ustanovio da odzvanjanje traje 30 minuta." Dr. Frank Press s Masačusetskog tehnološkog instituta je rekao: „Činjenica da prilično malen udar" izaziva učinak koji traje 30 minuta „posve je izvan okvira našeg iskustva." Misija Apolla 13 na Mjesec otkazana je zbog potencijalno katastrofalnih tehničkih problema, a lansirni uređaj Saturn V težak 15 tona udario je u Mjesec oko 160 kilometara dalje od mjesta na kojem je prethodna misija ostavila seizmometar. Kad je lansirni uređaj udario snagom istovjetnom jedanaest tona TNT-a, NASA-ini znanstvenici su izjavili da je Mjesec „reagirao poput gonga" te da je nastavio vibrirati tri sata i dvadeset minuta na dubini od oko 40 kilometara. Tijekom misija Apolla Ken Johnson je bio nadglednik Odjela za kontrolu podataka i fotografija, a radio je za jednu kompaniju pod ugovorom s NASA-om. Autoru knjige *Tko je napravio Mjesec?* Alanu Butleru rekao je da ne samo da je odjekivao poput zvona, već da se cijeli Mjesec 'klimao' na tako precizan način da se „gotovo činilo kao da unutar njega postoje divovski hidraulični prigušivači." Čime bi se pak objasnilo zašto Mjesec vibrira na potpuno isti način svaki put kada se približi Zemlji. Godine 1972. u Mjesec je udario meteor snagom od 200 tona TNT-a. Time su pokrenuti ogromni udarni valovi koji su doprli duboko u unutrašnjost, ali niti jedan se nije *vratio natrag.*

Vanjska površina Mjeseca izuzetno je tvrda i sadrži minerale poput titana. Ustanovljeno je da Mjesečeve stijene sadrže prerađene metale, uključujući mjed i tinjac (liskun), kao i elemente uran 236 i neptunij 237 koji se, kako je utvrđeno, u prirodi ne pojavljuju u takvom obliku. Uran 236 dugovječni je radioaktivni nuklearni otpad, a ima ga u potrošenom nuklearnom gorivu i ponovno prerađenom uranu. Neptunij 237 je metalni element i nusproizvod nuklearnih reaktora i proizvodnje plutonija. Kako li su, dovraga, takve stvari dospjele u Mjesečeve stijene? K tomu, pronađene su čestice željeza koje ne hrđaju, što se, opet, ne javlja prirodno.

Mjesec je svemirski brod

Dva člana Sovjetske akademije znanosti napisala su 1970. godine članak u sovjetskom časopisu *Sputnik* pod naslovom „Je li Mjesec tvorevina izvanzemaljske inteligencije?" Na to pitanje odgovorio bih gromoglasnim: 'Da'. Mihail Vasin i Aleksandar Ščerbakov sugerirali su da je Mjesec planetoid koji su golemim strojevima izdubila nepoznata bića u posjedu visoko razvijene tehnologije. Ako je ta tehnologija nuklearne naravi time bi se objasnila prisutnost urana 236 i plutonija 237. Vasin i Ščerbakov su ustvrdili da bi takvi strojevi istalili stijene i napravili šupljine unutar Mjeseca te da bi se lava izlila na površinu i stvorila lunarni krajolik načinjen od metalne troske stijena. Rekli su da je Mjesec iz nekog razloga vjerojatno postavljen u orbitu oko Zemlje. Slijedi dio onoga što su napisali u časopisu *Sputnik:*

> Namjeravate li lansirati umjetni sputnik tada je poželjno da bude šupalj. Istovremeno, bilo bi naivno misliti da bi se itko tko je sposoban za takav izvanredni svemirski

projekt zadovoljio nekakvim divovskim praznim trupom bačenim u putanju blizu Zemlje.

Vjerojatnije je da ovdje imamo jedan vrlo drevan svemirski brod čija je unutrašnjost ispunjena gorivom za motore, materijalima i uređajima za održavanje i popravke, navigacijskim instrumentima, opremom za motrenje i svakovrsnom mašinerijom ... drugim riječima, svim neophodnim što će ovoj „svemirskoj karaveli" omogućiti da posluži kao Noina arka inteligencije, a možda i kao dom cijele jedne civilizacije spremne na podužu egzistenciju (tisuće milijuna godina) i duga lutanja kroz svemir (tisuće milijuna kilometara).

Logično, trup takvog svemirskog broda mora biti iznimno čvrst kako bi izdržao udare meteorita i oštre fluktuacije između ekstremne vrućine i ekstremne hladnoće. Oklop je vjerojatno načinjen od dva sloja – baza od tamnog ovoja debljine nekih tridesetak kilometara, a vanjski je dio načinjen od nekog labavije upakiranog materijala (tanji sloj – debeo prosječno pet kilometara). U određenim područjima gdje se nalaze lunarna 'mora' i 'krateri' gornji sloj je prilično tanak, u nekim slučajevima nepostojeći.

Ovu tezu potkrjepljuju činjenice koje objašnjavaju dugačku listu anomalija. Dr. D. L. Anderson, profesor geofizike i direktor seizmološkog laboratorija u Kalifornijskom institutu za tehnologiju, kaže da je „Mjesec načinjen naopačke" i da bi njegove unutarnje i vanjske strukture trebale biti obrnuto postavljene. Vasin i Ščerbakov kažu da je materijal iz unutrašnjosti Mjeseca donesen na površinu od čega je načinjena vanjska ljuska. Tanji vanjski sloj, prosječno debeo oko četiri do pet kilometara, ali ponegdje i deblji, objasnio bi zašto Mjesečevi krateri nisu onoliko duboki koliko bi trebali biti s obzirom na širinu pogođenog područja (sl. 157). Jednolično su plitki. Strana tijela poput meteorita ne mogu prodrijeti dublje kad udare u „tamni oklop debeo oko 30 kilometara". Vasin i Ščerbakov tumače da u slučaju udara meteorita vanjski Mjesečev sloj preuzima ulogu odbojnika prije negoli to strano tijelo udari u neprobojnu zaštitnu oplatu te ova bude tek lagano udubljena. „Imajući na umu da je Mjesečeva obrambena obloga, po našim proračunima, debela oko 4 kilometra vidimo da je to i približno maksimalna dubina kratera".

Slika 157: *U usporedbi s njihovom širinom Mjesečevi krateri jednolično su plitki.*

Napominju da u površinskim lunarnim stijenama ima titana, kroma i cirkonija, a svi ti metali imaju „vatrostalna, mehanički čvrsta i antikorozivna svojstva". 'Vatrostalni' metali izvanredno su otporni na toplotu i habanje, a znanstvenici su rekli da bi spojevi na Mjesečevoj

površini imali „zavidnu otpornost na toplotu i sposobnost odupiranja sredstvima agresije". Vasin i Ščerbakov nastavljaju:

> Da su stručnjaci, recimo, trebali pronaći neki materijal za zaštitu divovskog umjetnog satelita od nepovoljnih utjecaja temperature, kozmičkog zračenja i meteoritskog pljuska vjerojatno bi se domislili upravo tih metala. U tom slučaju, nije li očito zašto su lunarne stijene tako izvanredno loši vodiči topline što je faktor koji je začudio astronaute? Nisu li upravo to željeli konstruktori ovog super-sputnika Zemlje? S inženjerske točke gledišta, ovaj svemirski brod iz davno minulih vremena kojeg nazivamo Mjesecom upravo je sjajno konstruiran.

Ustanovljeno je da neke lunarne stijene sadrže deset puta više titana od titanom bogatih stijena na Zemlji. Titan se koristi u nadzvučnim mlažnjacima, dubinskim podmornicama i svemirskim letjelicama. Dr. Harold Urey, dobitnik Nobelove nagrade za kemiju, izjavio je da ga „strašno zbunjuju stijene s Mjeseca, a ponajviše prisutnost titana". Rekao je da su ga uzorci zapanjili i da nikako ne može objasniti prisutnost titana. Dr. S. Ross Taylor, geokemičar koji je provodio kemijsku analizu lunarnih stijena, rekao je da su nizine marija veličine Teksasa trebale biti prekrivene istaljenim stijenama koje sadrže tekući titan. Kazao je da čak ni na Zemlji nikada ne bismo očekivali nešto slično jer titan jednostavno ne bi razvio dovoljnu toplinu, a nitko nikada nije sugerirao da je Mjesec topliji od Zemlje. Što je moglo distribuirati titan na takav način? Odgovor: Visoko napredna tehnologija razvijena i korištena od strane bića tehnološki beskrajno naprednijih od ljudi.

Vasin i Ščerbakov kažu da takva pretpostavka objašnjava čudne varijacije u gravitacijskim poljima pod nazivom 'maskoni' u ravnim nizinama marija. Marije su područja s kojih je otrgnut zaštitni sloj iz oklopnog pokrivača, a da bi se šteta popravila „postrojenje koje proizvodi sanacijsku tvar trebala je biti donesena neposredno ispod pogođenog mjesta kako bi se to područje preplavilo 'cementom' – „materijalom sličnom lavi". Tako nastale ravne površine promatraču sa Zemlje izgledaju kao mora, kažu znanstvenici, a „zalihe materijala i mašinerija za takve zadatke nesumnjivo su još uvijek tamo gdje su i bili, te su dovoljno masivni da izazovu gravitacijske anomalije." Upadljivo različita starost lunarnih stijena i lunarne prašine mogu se objasniti kozmičkim putovanjima svemirskog broda Mjeseca pri kojima bi on pokupio materijale s mnogih mjesta te iz mnogih doba.

Na „tamnoj strani Mjeseca" postoji velika izbočina, a jedino logično objašnjenje njenog postojanja je golema snaga trupa svemirskog broda koja sprječava raspad Mjeseca. Iznad Mjesečevih područja od nekih 260 kvadratnih kilometara uočene su neobjašnjive erupcije vodene pare, a u nekim izvještajima stoji da nastaju ispod površine. Farouk El Baz, koji je radio za NASA-u na znanstvenom istraživanju Mjeseca, kaže: „Ukoliko vodena para dolazi iz Mjesečeve unutrašnjosti to je ozbiljna stvar jer upućuje na drastičnu razliku između različitih faza lunarne unutrašnjosti, što znači da je unutrašnjost posve drukčija od onoga što smo vidjeli na površini." Vasin i Ščerbakov napominju da unutar Mjeseca ima plinova koji stvaraju atmosferu

pogodnu za razvoj života. Ako s vremena na vrijeme procure na površinu time bi se objasnili parni oblaci koji zbunjuju znanstvenike. Autor i istraživač Don Wilson navodi neke od većih lunarnih zagonetki u svojoj knjizi *Naš zagonetni svemirski brod Mjesec,* ali one su lako objašnjive ukoliko shvatimo da je Mjesec umjetno stvorena svemirska letjelica. Ove 'zagonetke' uključuju pitanja poput ovih:

1. Zašto je Mjesec neuobičajeno tijelo, preveliko i predaleko da bi bilo prirodni satelit Zemlje?
2. Zašto Mjesec ima tako plitke kratere?
3. Zašto i kako Mjesec održava svoju izbočinu?
4. Zašto su neke Mjesečeve stijene starije od Zemlje, a stare su (barem) kao Sunčev sustav?
5. Zašto se doima da je Mjesec nekako 'naopak'?
6. Što kriju marie i *maskoni*?
7. Kako je moguće da je Mjesec tijelo suho poput pustinje, a povremeno ipak ima oblake vodene pare?
8. Zašto Mjesec vibrira poput „ogromnog gonga", prenoseći podrhtavanja na velike udaljenosti uokolo i kroz sebe?
9. Kako to da Mjesec stvara toliko mnoštvo proturječja po pitanju podataka i spoznaja?

Ništa od svega ovog nisam bio pročitao prije negoli me je za računalom obuzeo onaj snažan osjećaj da je Mjesec umjetan i da služi za upravljanje životom na našem planetu. On predstavlja kontrolni sustav Gmazova. Položaj Mjeseca određuje brzinu Zemljine vrtnje i kuta pod kojim se vrti – 22,5 stupnja od okomice. Ovaj kut stvara četiri godišnja doba zbog načina na koji je naš planet okrenut prema Suncu tijekom svoje godišnje putanje. Mjesec ima vrlo velik utjecaj na plimu i oseku – daleko veći od Sunca – a s obzirom da se ljudsko tijelo sastoji od 70 posto vode on neizbježno ima fantastičan utjecaj i na nas, čak i na samo tjelesnoj razini. U velikoj mjeri Mjesec određuje i naš odnos prema vremenu, a izraz 'mjesec' (engl. *month*), zapravo je *Moonth,* razdoblje bazirano na Mjesečevim ciklusima. Spoznaja da je Mjesec divovski svemirski brod je nit koja spaja sve druge, ne samo u odnosu na Mjesečeve anomalije već i na život na Zemlji i urotnički plan porobljavanja čovječanstva. Činjenica je da Gmazovi na Mjesecu te u podzemnim bazama na Marsu ovise – glede hrane i samog svog opstanka – o ljudima i Zemlji. To je ključan razlog zbog čega očajnički nastoje ostati neotkriveni. Voda i drugi resursi neprestano se odnose s ovog planeta na Mjesec i Mars, što, uostalom, i nije neka posebno nova pojava. U drevnim predajama naroda Zulu govori se o istim stvarima.

Zanimljivo, u sumerskim zapisima o Anunnakijima piše da su došli na Zemlju kako bi kopali zlato te da su genetskim manipulacijama programirali svoje ropsko stanovništvo (ljude) kako bi to radili umjesto njih u Africi. Početkom 2010. godine *Pakistan Daily,* internetska novinska agencija, objavila je priču koje se nitko iz glavnih

medija nije želio ni dotaknuti. U članku se tvrdi da su širom svijeta nestale zlatne poluge i da su zamijenjene polugama od tungstena presvučenim zlatom. Tungsten navodno ima potpuno istu gustoću kao i zlato, do unutar tri decimale. U članku *Pakistan Dailyja* rečeno je da je tijekom administracije Billa Clintona – u kojoj su financijsku politiku vodili Robert E. Rubin (rotšildski cionist), Larry Summers (rotšildski cionist) i Alan Greenspan (rotišildski cionist) – jedna od najmodernijih i najsofisticiranijh tvrtki za preradu materijala iz SAD-a navodno proizvela „između 1,3 i 1,5 milijuna kalupa od tungstena od 28,3 grama", više od 16 tisuća metričkih tona. Nakon toga, navodi se, 640.000 tih kalupa od tungstena dobilo je zlatnu oplatu te je otpremljeno u američku 'zlatnu' riznicu u Fort Knoxu gdje se nalaze i dandanas. U članku je pisalo da su u listopadu 2009. Kinezi dobili pošiljku zlatnih poluga kao sredstvo otplate dugova te da je vlada zatražila da se obave posebni testovi i provjeri njihova čistoća i težina. U polugama su izbušene četiri rupice, a metal je podvrgnut analizi. Dužnosnici su bili zaprepašteni kada su utvrdili, piše u članku, da su 'zlatne' poluge lažne. Bile su načinjene od tungstena, a zlatna je bila samo vanjska obloga. Poluge su imale serijske brojeve u svrhu lakšeg praćenja, stajalo je dalje u članku, koji su dokazali da su poluge nastale u SAD-u gdje su godinama bile pohranjene u Fort Knoxu. Pošiljka se navodno sastojala od oko 5600 do 5700 poluga. Dinastija Rothschild oduvijek je bila dominantna sila na svjetskom tržištu zlata, a cijena zlata svaki se dan određivala u uredu N. M. Rothschilda u Londonu od 1919. do 2004. kada su Rothschildi odjednom objavili da se povlače s tržišta zlata. Hmmm. Te bi stvari svakako trebalo pomnije istražiti. Što ako je zlato prijeko potrebno za održavanje aktivnosti na Mjesecu? Ako jest, koliko je uopće 'zlato' u masivnim trezorima diljem svijeta doista 'zlato'?

„Zvijezda smrti"

Mjesec je *modus operandi* te gmazovske skupine. Takve masivne 'kugle' oni grade s konkretnim ciljem putovanja kroz Svemir i preotimanja vlasti na planetima na potpuno isti način na koji su to učinili na Zemlji. Ruski astrofizičar dr. Josif Šklovski navodno je 1959. rekao da bi Fobos, mjesec u orbiti oko Marsa, mogao biti umjetni satelit postavljen u tu putanju od strane neke izvanzemaljske civilizacije (sl. 158). Svoje je proračune temeljio na neobičnoj orbiti i izuzetno niskoj gustoći Fobosa, što je ukazivalo da bi mogao biti šupalj, premda su neki kasnije rekli da Šklovski to nije povezivao s izvanzemaljcima. Dr. S. Fred Singer, posebni savjetnik predsjednika

Slika 158: *Neki istraživači sugeriraju da je Fobos, jedan od Marsovih mjeseca, umjetna tvorevina koju je napravila jedna napredna izvanzemaljska rasa.*

Eisenhowera za istraživanje svemira, o Fobosu je rekao posve istu stvar, a s time se složio i Raymond H. Wilson ml., šef Odjela primijenjene matematike u NASA-i.

Wilson je 1963. rekao da bi „Fobos mogao biti golema baza u orbiti oko Marsa" te je dodao da NASA razmatra tu mogućnost. Gmazovi mogu izazvati geološko pustošenje kada postave svoje mjesece u orbitu oko nekog planeta ili kada ih pomaknu. Upravo se to dogodilo kada je „Zlatno doba" okončano geološkom katastrofom opisanom u drevnim zapisima, što jasno potvrđuju geološke i biološke analize. Drevni su narodi stalno okrivljavali „zmijske bogove" za ono što je snašlo Zemlju, ali na koji su način ovi uspjeli pokrenuti takve kataklizmičke geološke promjene i poremećaje? Sada to znamo, barem dijelom, jer se vrlo mnogo katastrofa događalo kad je ovamo pristigao Mjesec. Na nebesima se vodio rat, kao što opisuju drevne predaje, a planet koji je nekoć kružio između Marsa i Jupitera bio je razoren. Njegovi ostaci čine današnji asteroidni pojas, a Sunčev sustav bio je razbijen. Mitovi i legende govore da se „Zemlja preokrenula", što bi se prilikom dolaska Mjeseca i njegova pomicanja nakon smještanja na to mjesto, doista i dogodilo. Kao što rekoh, danas na našem planetu imamo godišnja doba zbog načina na koji Mjesec drži Zemlju pod određenim kutom rotacije u orbiti oko Sunca. Nije stoga nimalo čudno da su drevni narodi zabilježili kako su zmijski bogovi poučavali ljude o „godišnjim dobima". Zašto ljudi na ovom planetu ne bi znali za godišnja doba i njihov utjecaj ako su ovdje živjeli generacijama, prolazeći kroz proljeće, ljeto, jesen i zimu? U filmovima iz trilogije *Zvjezdanih ratova,* koje je producirao 'duboki' insajder George Lucas, prikazana je „Zvijezda smrti" pod vlašću snaga Dartha Vadera. Idejno se, očito, zasniva na Mjesecu. (sl. 159). Dakle, imamo film koji prikazuje kako je u svemiru konstruirana „Zvijezda smrti" (Mjesec) u konkretnoj namjeri kozmičkog osvajanja. Slijedi opis Zvijezde smrti koji sam pronašao na adresi **starwars.com:**

„Zvijezda smrti" je bio kodni naziv neizrecivo moćnog i strašnog oružja koje je razvilo Carstvo. Ogromna svemirska stanica nosila je to oružje sposobno da razori čitave planete. Zvijezda smrti je bila oruđe terora i trebala je zaplašiti izdajničke svjetove prijetnjom posvemašnjeg uništenja ...

Slika 159: *Zvijezda smrti Dartha Vadera u* ***Zvjezdanim ratovima.*** *I ona je bila umjetna tvorevina – baš poput Mjeseca.*

... Zvijezda smrti bila je bojna postaja veličine omanjeg mjeseca. Imala je strahovit niz turbolasera i projektore privlačećih zraka, što je predstavljalo vatrenu moć veću od polovice imperijalne zvjezdane flote. Unutar njene goleme unutrašnjosti nalazile su se legije imperijalnih postrojbi i borbenih letjelica, kao i svakojaki zatvorenički blokovi i ćelije za ispitivanje.

Tehničku shemu Zvijezde smrti razvili su vrhunski tehnolozi Konfederacije nezavisnih sustava tijekom Klonovskih ratova. Porazom Separatista i preobrazbom Republike u Carstvo projekt Zvijezde smrti potpao je pod komandu Uzvišenog Moffa Tarkina, jednog od najistaknutijih guvernera Carstva ...

... U brutalnoj prezentaciji moći Zvijezde smrti Uzvišeni Moff Tarkin uperio je svoje glavno oružje na miroljubiv svijet Alderaana. Leia Organa, zatočenica Carstva u to vrijeme, bila je primorana gledati kako zasljepljujući laserski projektil razbija njen voljeni svijet, pretvarajući taj planet i njegovo stanovništvo u orbitalni pepeo i krhotine ...

... Više od tri godine kasnije ponovno se pojavila prijetnja Zvijezde smrti kada je Savez otkrio drugu, veću Zvijezdu smrti u izgradnji iznad zabačenog šumovitog mjeseca Enda ....

Zanimljivo je da zaplet iz *Zvjezdanih ratova* uključuje priču o mjesecolikoj Zvijezdi smrti koja koristi naprednu tehnologiju za razaranje planeta, a razoreni planet je česta tema, kako u drevnim predajama tako i u novijim istraživanjima ljudi poput Immanuela Velikovskog i mnogih drugih. Unutrašnjost Zvijezde smrti u *Zvjezdanim ratovima* imala je, da tako kažemo, „dva usmjerenja". Područja najbliža površini bila su izgrađena „s koncentričnim palubama uz gravitaciju usmjerenu prema jezgri Zvijezde smrti", a unutrašnjost je bila „ispunjena naslaganim palubama s gravitacijom usmjerenom prema južnom polu postaje". Veliki ekvatorski jarak dugačak 376 kilometara razdijelio je Zvijezdu smrti na dvije jednake polutke, a svaka je bila podijeljena u dvanaest 'zona'. Ondje je bilo i parkova, trgovačkih centara i rekreacijskih područja. Opis se nastavlja:

... u središtu Zvijezde smrti je divovski hipermaterijski reaktor. Unutar te komore gorjela je fuzijska reakcija čudesnih razmjera, opskrbljivana stelarnim bocama goriva poredanim uz njen obod ...

... Propulziju stvarnog prostora Zvijezde smrti omogućavale su mreže moćnih ionskih motora koji su snagu reaktora pretvarali u potrebnu potisnu silu. Da bi Zvijezda smrti predstavljala stvarnu prijetnju morala je biti pokretna. Koristeći povezane nizove od 123 generatora hiperpogonskog polja spojenih u jednu navigacijsku matricu, Zvijezda smrti putovala je kroz galaksiju nadsvjetlosnim brzinama.

Nevjerojatne energije koje je upregnula ta postaja, u kombinaciji s njenom velikom masom, davale su Zvijezdi smrti magnetska i gravitacijska polja jednaka onima na mnogo većim orbitalnim tijelima.

Znam da će ljudi odmahnuti rukom i reći da to postoji samo na filmu, ali teme *Zvjezdanih ratova* i Zvijezde smrti, koje se baziraju na insajderskom znanju Georgea Lucasa, zasnovane su na daleko više činjenica negoli se misli. Uvodni prizori filmova

iz te trilogije govore o „jako davnim [zbivanjima], u jednoj dalekoj, dalekoj galaksiji". A ja tvrdim da se to zasniva na događajima mnogo bližima 'kući'.

Drevna potvrda

Diljem svijeta postoji mnoštvo legendi koje opisuju Mjesec kao 'kočiju' bogova i božica. Prema predajama, indijski bog Čandra vozio se kroz noćno nebo svojom kočijom, Mjesecom, kojeg je vuklo deset bijelih konja. Grčka božica Mjeseca Selena prikazana je kako se vozi u srebrnoj kočiji koju vuku bijeli konji. Rimljani su je znali kao Lunu, što je latinski izraz za Mjesec. Ako se sjećate, ranije smo spomenuli kako je božica Mjeseca prikazivana kao djevičanska majka s dvanaest zvijezda oko glave te sa „zmijskim mjesecom" pod nogama.

Nazvao sam svog velikog prijatelja Creda Mutwu, hodajuću knjižnicu punu drevnih legendi i predaja, i upitao ga što Zulu legende govore o Mjesecu. Niti jednom riječju nisam spominjao o čemu sam bio razmišljao, samo sam ga upitao: 'Što šamani plemena Zulu kažu o Mjesecu?' Odgovorio je kako vjeruju da je Mjesec šupalj i da je sjedište Pitona ili 'Chitaura' – stvorenja koja ja nazivam Gmazovima. Legende kažu da su Mjesec, „prije stotine i stotine generacija", ovamo dovukla dva brata: Wowane i Mpanku koji su predvodili Gmazove. Bili su znani kao „Vodena braća", a „koža im je bila krljušasta poput riblje". Opis se poklapa sa sumerskim i mezopotamskim zapisima o vođama Anunnakija, braći Enlilu i Enkiju (Gospodaru Zemlje). Potonji je bio poznat kao vodeni bog po imenu 'Ea', a može se poistovjetiti s Oannesom i Dagonom, „Nebeskom ribom" iz mezopotamskih predaja. Credo je rekao kako Zulu legende govore da su Wowane i Mpunku ukrali Mjesec u obliku jajeta od „Velikog vatrenog zmaja" i da su vadili žumanjak sve dok nije postao šupalj. Zatim su „zakoturali Mjesec po nebu prema Zemlji" i izazvali kataklizmičke događaje na našem planetu. Simbolizam Mjeseca i jajeta možemo prepoznati u čitavom drevnom svijetu. Legende kažu da je božica Mjeseca Semiramida rekla kako je sišla s Mjeseca u divovskom „Mjesečevom jajetu" koje je palo u rijeku Eufrat u vrijeme prvog punog mjeseca nakon proljetne ravnodnevice. Zulu mitovi kažu da su Gmazovi došli na Zemlju kada je Mjesec bio najsjajniji, puni mjesec kada se vrše brojni sotonistički rituali diljem svijeta, a legende kažu da ljudi postaju vukodlaci ili vampiri. Lako je moguće da je „Mjesečevo jaje" simbolički prikaz „letećeg tanjura", a čuo sam i kako se NLO-i opisuju kao „jajoliki objekti". Zuluške priče opisuju istu temu Gmazova koji stižu s Mjeseca u jajetu i ulaze u vodu; tako su Wowane i Mpunku nazvani „vodenom braćom" te imamo simbolizam „ribljih bogova". Jaja, krilati diskovi, krilati bogovi, vatrene kočije itd. sve su to opisi letjelica (letećih tanjura) ili samog Mjeseca (sl. 160). Sada vidimo još jedan razlog postojanja takve veze između štovanja Mjeseca, Sunca i zmije, a ta je kombinacija osnova svih religija. Štovanje boga Mjeseca po imenu kao što je 'Sin', 'El' i 'Allah' – sada sve to dobiva smisao, kao i bezbrojni izražaji štovanja božice Mjeseca. Sve je to štovanje gmazovskih bogova smještenih na Mjesecu, a oni se hrane energijom milijardi ljudi koji ih štuju pod različitim imenima, božanstvima i simbolima. Isti je slučaj sa Sunčevim božanstvima koja su dijelom, kao što je

potvrdio Credo, također potekla od Gmazova za koje se govorilo da imaju „oči svijetle poput Sunca". Credo je rekao da je prije dolaska Mjeseca Zemlja bila sasvim drukčija. Nije bilo godišnjih doba, Zemlja je trajno bila okružena svodom od vodene pare. Ljudi nisu osjećali žestinu Sunčevih zraka kakvu osjećamo danas, Sunce su naime vidjeli samo kroz vodenastu izmaglicu. „Zemlja je bilo jedno prelijepo mjesto" - kaže Credo - „blago mjesto, bujno i zeleno, s blagom kišicom i izmaglicom, bez jarosti Sunca." Kad je ovamo stigao Mjesec vodeni svod je pao na Zemlju u vidu potopa.

Slika 160: *Drevni simbol gmazova i „leteći disk" – Mjesec.*

Simbolički prikaz toga biblijske su kiše koje su trajale 40 dana i noći. Zulu legende kažu da Gmazovi manipuliraju Zemljom s Mjeseca gdje „živi Piton", a ljude upozoravaju da nikada ne smiju naljutiti Mjesec. Kažu da Sunce oprašta, ali ne i Mjesec. Zulu i druge domorodačke afričke predaje govore da je Mjesec napravljen „jako, jako daleko" kao sredstvo kontrole nad ljudima i kao vozilo za putovanje svemirom. Credo kaže da je „divovski matični brod" Gmazova koji se spominje u Zulu legendama zapravo bio Mjesec. Upravo su onamo bili otišli tijekom kataklizmičkog „Velikog potopa" koji su uzrokovali manipulacijama s Mjeseca i izazivanjem drugih kozmičkih događaja. Onamo je također odveden čovjek po imenu 'Noa' zajedno s ostalima koji su odabrani da prežive i obnove novu genetski modificiranu vrstu poslije oporavka Zemlje. 'Arka' nije bila brod već letjelica koja je ljude odnosila na Mjesec da tamo pričekaju kraj zemaljskih katastrofa. Prije objavljivanja ove knjige svoja sam razmišljanja podijelio samo s trojicom svojih bliskih prijatelja. Jednog od njih, Neila Haguea, zamolio sam da upita Pierrea Sabaka je li u svom jezičnom istraživanju načeo kakvu temu o Mjesecu. Sabakov odgovor: „Od iskona Mjesec je spremnik ili kontejner u kojem je držano sjeme čovjeka, prije uništenja Marsa..."

Credo kaže da su Gmazovi došli ovamo – dolaze ovamo – s Mjeseca u letećim tanjurima (prikazanim na „Ogrlici misterija"). No, ima i drugih način transporta poput teleportacije. Ako to koriste tajne podzemne baze na Zemlji onda je jasno da isto čine i oni koji su im takvu tehnologiju dali. „Mjesec je čarobnjak", rekao je Credo. „Mi ga zovemo 'Nyanga', što znači 'šaman' ili 'iscjelitelj'." Credo mi je spomenuo „posebne priče" iz Zulu legendi o tome kako je Gmazove stvorilo Sunce da izazovu darmar unutar Stvoriteljeve kreacije. „Gmazovima je dano dopuštenje da u svemiru doista uprskaju stvari." - rekao je Credo. Neki afrički narodi Gmazovima su nadjenuli ime 'Basinyai' – „Oni koji uništavaju stvari". Ne bih to ni sam bolje sročio. Dolaskom Gmazova i Mjeseca na Zemlji se sve promijenilo. Promijenili su se Zemljina rotacija i kut – „zemlja se preokrenula", kako stoji u drevnim legendama – što je donijelo snažnije plimne sustave koji su nekoć bili mnogo blaži. Prije pojave Mjeseca žene nisu imale menstruaciju, navode legende, o čemu ću podrobnije govoriti kasnije. Credo

je rekao da afrički šamani vjeruju kako Mjesec sprječava Zemlju da bude previše plodna te da Mjesec i Zemlja vode tihi rat: „ljubomorni Mjesec zločesti je Zemljin brat". Legende kažu da su Gmazovi zaprijetili da će ukloniti Mjesec ne budu li ljudi radili što im se kaže. To bi na Zemlji, dakako, uzrokovalo mnoga pustošenja.

Prije Mjeseca

Daleko od toga da su pripadnici naroda Zulu i drugi afrički narodi usamljeni u vjerovanju da Mjesec nije oduvijek tu gdje se nalazi. Mnogo je primjera iz predaja diljem svijeta u kojima se spominje vrijeme „prije Mjeseca". Drevni grčki autori Aristotel i Plutarh te rimski autori Apolonije Rodius i Ovidije govorili su o narodu zvanom Proseleni koji su polagali pravo na zemlje u Arkadiji zato što su ondje bili njihovi preci „prije pojave Mjeseca na nebu". Riječ 'Proseleni' prevodi se kao „prije Selene". Selena je grčka božica Mjeseca, a isto se ime ponekad daje i samom Mjesecu. Rimski pisac Censorin spominjao je doba prije mnogo eona kada Mjeseca nije bilo, a dr. Hans Schindler Bellamy obrađuje istu temu u svojem djelu *Mjeseci, mitovi i ljudi (Moons, Myths and Men).* On svraća pozornost na domorodačko pleme u Kolumbiji po imenu Mozces, čiji pripadnici kažu da se „sjećaju vremena prije negoli je sadašnji Mjesec postao Zemljin pratilac."

Neki babilonski prikazi Mjeseca iz jedanaestog stoljeća prije Krista smještaju ga između Venere i Sunca. U srednjoj Aziji živi narod po imenu 'Yuezhi', što znači „Mjesečev klan" ili „Mjesečeva rasa", što nas vodi do još jedne legende o kojoj mi je pričao Credo...

„Ljudi su s Oriona"

Credo je rekao da pripadnici naroda Zulu vjeruju kako su ljudi došli iz „jednog svijeta među zvijezdama" koje on naziva 'Mpalalatsani' u sazviježđu Orion. Možda se sjećate da je Orion prikazan na „Ogrlici misterija". Credo kaže da je Mpalalatsani rajski svijet i, prema legendi, to je „crveno mjesto s crvenim stijenama, crvenom zemljom, crvenim pijeskom i morima". Upitao sam ga kako taj svijet naziva zapadnjačka astronomija, no odgovorio je da ne zna. On ga zna jedino pod nazivom Mpalalatsani, što znači „Širitelj života". No, u sazviježđu Orion postoji jedna 'superdivovska', svijetla, crvenkasta zvijezda ili svijet pod nazivom Betelgeuse, udaljen od Zemlje 640 svjetlosnih godina. Kada bi došla na mjesto našega Sunca dosezala bi sve do Marsa. Promatrači i istraživači s Kalifornijskog sveučilišta izjavili su 2009. da se u zadnjih 15 godina Betelgeuse stisnuo za 15 posto. To je prva zvijezda čija je veličina izmjerena i tek je jedna od samo šačice zvijezda koje, gledano kroz teleskop Hubble, izgledaju kao disk a ne kao svjetlosna točka. Zulu legende kažu da su ljudi običavali živjeti na „crvenom svijetu" zvanom Mpalalatsani (što je još jedno od mogućih ishodišta 'crvenog' simbolizma, ali postoje i Zulu predaje o gmazovima koji žive na Marsu). Kažu da je „između muškaraca i žena na Mpalalatsaniju izbio veliki rat a da su preživjele osobe prognane zbog njihove pohlepe, požude i sličnog." Ljudi su nekoć bili androgeni te nije bilo žena ili muškaraca nego su Gmazovi započeli

s genetskom manipulacijom na Mpalalatsaniju kako bi razdvojili prvotnu ljudsku formu u žensko i muško, govori legenda. Credo kaže da je Mpalalatsani prava lokacija biblijskog edenskog vrta odakle su ljudi protjerani i da je genetska manipulacija otpočela ondje a da se nastavila unutar Mjeseca i kasnije na Zemlji. Jedna od afričkih riječi koja se koristi za Mpalalatsani je 'Matfieng', što znači „Gospodar insekata" ili „Gospodar muha". Credo je rekao da je to bio uvredljiv opis ljudi koji su izbačeni iz Mpalalatsanija i, što je zanimljivo, to je također značenje imena hebrejskog demona zvanog 'Beelzebub'. U nekim je kulturama taj demon znan i kao 'Sotona' i 'Vrag', ali se u drugim kulturama od njih razlikuje. Ime Beelzebub potječe od riječi 'Ba'al Zebŭb', 'Ba'al Z_bŭb' ili 'Ba'al Z_vŭv', a te riječi znače... „Gospodar muha". 'Baal' je još jedno ime za babilonskog Nimroda. Beelzebub je navodno vrlo visoko u hijerarhiji Pakla i palih anđela te predsjeda „Redom muha". Pisac William Golding objavio je 1954. godine poznatu knjigu *Gospodar muha (Lord of the Flies)*. To je alegorijski roman o skupini učenika nasukanih na napuštenom otoku bez ijedne odrasle osobe, a istražuje oprečne impulse života u miru i skladu ili borbe za moć, što je vrlo dobro pogođena tema s obzirom na navode Zulu legendi o sudbini ljudi s „crvenog svijeta". U knjizi se također obrađuju teme mentaliteta krda naspram individualnosti, moralnosti naspram nemoralnosti te racionalne misli naspram emocionalnih reakcija. Učenici podliježu nasilju, a kasnije ih spašava jedan mornarički brod.

Zulu legende govore da su ljude prognane s Mpalalatsanija Gmazovi s Mjeseca doveli na Zemlju. Ondje je bilo ljudi svih vrsta, uključujući šamane, kaže Credo, a različite ljudske skupine držane su u različitim prostorima na Mjesecu. Dr. Farook Al-Baz, koji je surađivao s NASA-om u programu istraživanja Mjeseca, u jednoj je prilici rekao: „Mnogo je neotkrivenih šupljih prostora za koje se pretpostavlja da postoje ispod površine Mjeseca. Na Mjesec je, u svrhu provjere postojanja takvih šupljih prostora, poslano nekoliko eksperimentalnih misija."

NASA je 2009. objelodanila projekt svemirske letjelice s ljudskom posadom koju 2020. godine planira poslati na Mjesec. Misiju su nazvali Orion, a zamijenila je misiju nazvanu po bogu Sunca Apolu, ali Obama je u veljači 2010. iznenada otkazao taj projekt. Zulu legende kažu da jedna viša Svijest, u njihovim predajama znana kao „Stablo života", želi da se ljudi vrate izvornom 'toru' i da se ponovno povežu sa svojim pravim jastvom i „višim silama", ali Gmazovi, rečeno Credovim riječima, „doista žele izazvati kaos". Drvo života još je jedan univerzalan koncept prisutan u svim drevnim kulturama, a zasniva se na vjerovanju da je sav život na Zemlji povezan, poput grana na stablu. Upravo o tome i govorim u svojim knjigama, rabeći nešto drukčije riječi i analogije.

Pozivnice 'bogova'

Mjesec je središnja tema mnoštva mitova i legendi, a nigdje u tolikoj mjeri kao u gradu Tiahuanacu na 3800 metara visine u bolivijskom dijelu planinskog masiva Anda. Udaljen je 15 minuta od jezera Titicaca s njegovim Otokom Sunca i otokom Mjeseca koje sam dobro upoznao kada je nakon 1990. započelo moje svjesno

putovanje. Tiahuanaco su zapravo ruševine nekoć fantastičnog grada za koji se smatra da je mnogo stariji od civilizacije Inka. Njegov naziv navodno znači „Grad raspadajućeg Mjeseca" ili „Grad osuđenog satelita" po saznanjima pokojnog istraživača i autora dr. Hansa Schindlera Bellamyja. Drugi je prijevod, rekao je on, „Božanski otok kojeg bogovi drže iznad vode". Tiahuanaco je izgrađen prije „Velikog potopa", a neke ga procjene smještaju u doba prije 17.000 godina. Drevne indijanske legende kažu da su Tiahuanaco izgradili „zvjezdani bogovi" koji su došli u svojim „vatrenim kočijama". Zasigurno nije podignut pomoću ljudske tehnologije, sa svojim masivnim kamenim blokovima teškim između 100 i 150 tona (jedan od blokova težak je 440 tona) i prenošenjem preko vrlo velikih udaljenosti. Čak i današnja tehnologija ne bi mogla izgraditi taj grad u ondašnjem obliku. Prema predaji, isti 'bogovi' koji su sagradili Tiahuanaco također su načinili zagonetne linije Nazca u Peruu, one ilustracije životinja, ptica i insekata čiji se cjelovit prikaz može vidjeti jedino iz aviona. Jedan kamen u Tiahuanacu iskopan 1903. postao je poznat kao „Veliki idol". Dugačak je 7,3 metra, teži 20 tona, a prekriven je stotinama simbola koji su izvanredno vješto uklesani na njegovu površinu. Njemački arheolog Edmund Kiss kaže da taj kamen sadrži kalendar baziran na promatranjima, kako ih je on nazvao, naprednih astronauta iz pradavnih vremena. Dr. Hans Schindler Bellamy u suradnji s još jednim znanstvenikom dr. Peterom Allanom napisao je knjigu *Veliki idol iz Tiahuanaca (The Great Idol of Tiahuanaco)* u kojoj su preveli zapise s tog kamena. Rekli su da simboli s Idola govore kako je Mjesec stigao u orbitu oko Zemlje prije 11.500 do 13.000 godina. Ovo se podudara s mnogim procjenama razdoblja kataklizmičkog Velikog potopa i svršetka Atlantide i Mua te odgovara geološkim i biološkim analizama koje su ukratko iznijeli istraživači Allan i Delair u svojoj knjizi *Kada je Zemlja gotovo umrla* koju sam spomenuo ranije. Ne kažem da je Mjesec stigao upravo u to vrijeme, premda, tko zna? Osjećam da je Mjesec stigao prije stotine tisuća godina i da su kasnije geološke katastrofe izazvane manipulacijama izvršenim s tog nebeskog tijela. No, kao i uvijek, ljudi će morati izvući vlastite zaključke. Sigurno je jedino to da je u razdoblju između 11.500 i 13.000 godina na Zemlji bilo nekih neuobičajenih geoloških zbivanja. Još jedan nevjerojatan spomenik u Tiahuanacu nazvan je „Vrata Sunca", a nuklearni fizičar Jacques Bergier, koji je načinio detaljnu studiju tog područja, rekao je da su na njemu „natpisi za koje se smatra da sadrže Venerin kalendar, svemirske brodove i izvanzemaljska bića." Očito je također da su ta izvanzemaljska bića morala imati duboku vezu s Mjesecom. Tiahuanaco obiluje bogovima i božicama Mjeseca, Mjesečevim hramovima i Mjesečevim kućama.

Na Mjesečevoj površini ima i brojnih struktura koje se ne mogu objasniti djelovanjem prirode. Godine 1953. opažen je 'most' dugačak 19 kilometara, što je otada potvrđeno i u drugim prilikama. Britanski astronom H. P. Wilkins naveo je da most „izgleda kao umjetna tvorevina". Wilkinsa također zbunjuju čudne kupolaste strukture koje su, čini se, prvi put uočene 1953., a čiji se broj otada dramatično povećao. Obelisku slične strukture otkrio je 1966. godine Lunar Orbiter II, a dvije godine kasnije i Lunar Orbiter III. Jedna od tih struktura bila je viša od 45 metara, a poredana je s drugim takvim strukturama po istom obrascu kao i poznate tri

piramide u Gizi u Egiptu. Dr. Farooq Al-Baz, jedan od vodećih NASA-inih geologa, o tim je obeliscima ili tornjevima rekao:

> Ondje je bilo nemalo neobjašnjivih objekata, ali najzanimljivije su ove strahovito dugačke sjene koje bacaju ogromni tornjevi gotovo posvuda na Mjesecu. Nama ti objekti izgledaju kao vrlo dramatične anomalije – ogromne, ogromne sjene koje se protežu miljama, a pri vrhu se sužuju poput igala.
>
> Neki od tornjeva visoki su tek stotinjak metara, drugi su viši od najviših zgrada na Zemlji – često i po dva do tri puta viši. Mnogo su svjetlije boje od okolnih polja marija ili lave, što im daje dodatnu aureolu tajnovitosti. Čini se da su izgrađeni od različitih materijala.

Postojanjem Gmazova koji grade obeliske objašnjava se opsjednutost tajnih društava (poput Slobodnih zidara) obeliscima, a isti je slučaj s drevnim narodima poput Egipćana i Mezopotamaca. Astronomi već stoljećima uredno javljaju o viđenju čudnih svjetala na Mjesecu, često u istim područjima, uključujući krater pod nazivom Platon. Neka od tih svjetala navodno su se pojavljivala u specifičnim oblicima ili formacijama. Američki, sovjetski i britanski astronomi uočili su 1958. godine objekt koji se kreće prema Mjesecu brzinom od 40.000 kilometara na sat i emitira, rekli su, radio signale koje oni nisu razumjeli. Mnogi su astronauti imali neobična iskustva te su vidjeli druge svemirske letjelice, a to su izvještaji koji tu i tamo procure u javnost. Golema nam je količina informacija zatajena. Bivše vojno i NASA-ino osoblje iznijelo je u javnost svoje spoznaje o izvanzemaljskoj aktivnosti povezanom s Mjesecom, Zemljom i Saturnom. Da, neki od njih, a možda i mnogi, jesu dezinformatori koji istraživače žele diskreditirati i navesti na krivi trag, ali mnogi nisu. Edgar Mitchell, službeno šesti čovjek koji je zakoračio na Mjesec, nekoliko je puta javno govorio o svojem uvjerenju u postojanje izvanzemaljskog života te o tome kako vlasti već 60 godina skrivaju od javnosti podatke o 'ET' aktivnostima. Za NBC-evu emisiju *Dateline* Mitchell je 1996. izjavio da je tu temu pretresao s dužnosnicima iz triju država koji su mu kazali da su imali osobna iskustva s izvanzemaljcima. Rekao je da su dokazi o takvim kontaktima „vrlo čvrsti", ali su ih tajnima proglasile vlasti umiješane u zataškavanje postojanja tijela izvanzemaljaca pronađenih na mjestima poput Roswella u Novom Meksiku 1947. godine. Mitchell je dodao da su izvanzemaljci otkrivali tehnološke tajne američkim vlastima (opakoj kliki koja operira unutar američkih vlasti). Svaki put kad netko dojavi viđenje NLO-a, čak i kad se radi o vrlo uvjerljivom i neobjašnjivom viđenju, službeno se takvi slučajevi ignoriraju ili odbacuju uz neko smiješno objašnjenje, premda se takav stav u novije vrijeme mijenja iz razloga kojih ću se dotaći kasnije. U knjizi *Naš zagonetni svemirski brod Mjesec* Don Wilson piše o iskustvu bojnika Gordona Coopera kada je 1963. kružio oko Zemlje u letjelici Fair 7.

Cooper je izjavio da je na VHF kanalu rezerviranom isključivo za svemirske letove čuo emitirane glasove, opisavši ih kao „nerazumljivi strani jezik". Wilson kaže da je

analizom snimaka potvrđeno da se radi o jeziku nepoznatom na našem planetu. Cooper je također vidio 'NLO' kada ga je orbita nanijela iznad Promatračke postaje Muchea nedaleko Pertha u Australiji, kojeg je vidjelo čak 200 djelatnika postaje. U svojoj knjizi *Nas sedmorica (We Seven)* piše:

> Također sam razmišljao o tome kako neki zanimljivi oblici života u svemiru čekaju da ih otkrijemo i upoznamo. Ne vjerujem u bajke ali, što se mene tiče, bilo je daleko previše nerazjašnjenih primjera neidentificiranih objekata viđenih na Zemlji da bismo olako isključili mogućnost postojanja nekog oblika života izvan našeg svijeta.

Dobro zboriš, prijatelju.

Baza na Mjesecu

Projekt za službeno razotkrivanje izvanzemaljskog života (engl. *The Disclosure Project*) organizacija je pod vodstvom Amerikanca dr. Stevena Greera koja se zalaže za to da vlasti objelodane svoja saznanja o izvanzemaljskoj aktivnosti. U Nacionalnom novinskom klubu u Washingtonu Greer je 2001. organizirao izlaganje više od 20 svjedoka iz vojske, obavještajne djelatnosti, vlasti, industrije i znanosti koji su iznosili svoja iskustva. Među njima je bio i narednik Karl Wolf koji je 1965. radio kao serviser fotografskih uređaja i precizne elektronike u Zračnoj bazi Langley u Virginiji. Langley je središte CIA-e i njezina gospodara, Nacionalne agencije za sigurnost (NSA), i upravo su iz Langleya na dan 11. rujna 2001. zrakoplovi poslani na tako šokantno 'nesposoban' način (namjerno) da nisu uspjeli stići do Washingtona prije negoli je napadnut Pentagon (vidi moju knjigu *Alisa u zemlji čudesa i katastrofa Svjetskog trgovačkog centra*). U Novinskom je klubu narednik Karl Wolf rekao da je vidio fotografije „izvanzemaljske baze" na „tamnoj strani" Mjeseca. Kaže da je poslat u jednu zgradu u Zračnoj bazi Langley gdje je NSA prikupljala podatke od Lunar Orbitera koji je fotografirao Mjesec. Kada je stigao, dva časnika su ga odvela do jednog laboratorija. Rekao je da nije znao stvarnu svrhu tamne sobe ili operacije koja se odvijala u toj zgradi. Mislio je da ondje prikupljaju podatke i zatim objavljuju slike za javnost. U to su vrijeme radili s 35-milimetarskim vrpcama filma koje su potom sastavljali u takozvane 'mozaike'. Filmovi su načinjeni od slika snimljenih u sukcesivnim oblijetanjima oko Mjeseca. U laboratoriju ga je dočekao čovjek koji je, poput njega, bio niže rangirani pripadnik Američkog ratnog zrakoplovstva, a ostatak priče iznosi Wolf:

> ... pokazujući mi kako sve to funkcionira odveo me je do druge strane laboratorija i rekao: „Usput govoreći, otkrili smo bazu na stražnjoj strani Mjeseca". Kao da me je lupio mokrom krpom. Unezvijeren, pomislio sam: ako netko sada uđe u ovu prostoriju tada naći će se u grdnoj nevolji, možda i opasnosti, jer ne bi mi smio odavati takve informacije. Potom je izvadio jedan od onih mozaika i pokazao mi bazu s geometrijskim oblicima, odnosno tornjevima. Ondje je bilo okruglih zgrada; zatim vrlo visokih tornjeva i objekata koji su pomalo nalikovali radarskim antenama, ali te su građevine bile vrlo velike.

Ako ih usporedim s ovim što sam vidio sada, jer imam fotografije s artefaktima koji su slični onom što sam vidio, te su građevine goleme. Neka od zdanja dugačka su oko 800 metara; dakle, to su vrlo velike strukture. Izgledalo je da neke od zgrada imaju prilično reflektirajuće površine. Nekoliko građevina koja sam vidio podsjetile su me na tornjeve za hlađenje u elektranama. Imale su takav oblik, neke od njih bile su vrlo, vrlo ravne i visoke, s plosnatim vrhom.

Neke su bile okrugle, neke su pak izgledale poput Quonset koliba kupolastog oblika, nalik staklenicima. Na onoj snimci koju sam vidio bilo ih je nekoliko, grupiranih na širem, odnosno vrlo velikom području. Slike nisam želio gledati ni trenutak dulje jer sam osjećao da mi je život ugrožen i znao sam da mladić koji mi je sliku pokazao doista, u tom trenutku, prekoračuje dopuštene granice.

Ondje sam radio još tri dana i sjećam se da sam na povratku kući naivno razmišljao kako jedva čekam da to čujem na večernjim vijestima... a evo me tu, više od 30 godina kasnije ...

Drugi su svjedoci objasnili kako su, prije iznošenja u javnost, slike građevina na Mjesecu i NLO aktivnosti 'dotjerane'. Ono što je opisano kao 'baza' na daljoj strani Mjeseca zapravo je, pretpostavljam, ulaz u unutrašnjost.

Čudovišta ('Moonstrumi')

Mjesec je ključ za razumijevanje načina na koji je čovječanstvom i životom na Zemlji manipulirala, i još uvijek manipulira, jedna skrivena sila. Mjesec je središte gmazovskih operacija, a njihove svemirske letjelice neprestano lete na relaciji između Mjeseca i podzemnih postrojenja i baza na Zemlji. Mjesec nije puka 'fizička' pojava, on je tehnološki generiran međudimenzionalni portal koji Gmazovima iz Četvrte dimenzije i drugim entitetima omogućuje da uđu u stvarnost Treće dimenzije (sl. 161). Zatim mogu putovati u svemirskim letjelicama ili mogu biti teleportirani, još uvijek začahureni izvan vibracijskog polja Treće

Slika 161: *Mjesec promatramo kao 'fizičku' pojavu, poput svega unutar „vidljivog svjetla". Ali to je tek jedna razina Mjeseca. On je također tehnološki-generiran međudimenzionalni portal koji omogućuje entitetima, letjelicama i energijama da se kreću između drugih i naše stvarnosti.*

dimenzije, u podzemne lokacije unutar Zemlje koje im pružaju zaštitu od učinaka Treće dimenzije na entitete Četvrte dimenzije.

Dio svega toga su i Gmazovi iz Treće dimenzije. Veliki dio njihovih genetskih eksperimenata vršio se, i vrši, unutar Mjeseca. Onamo se odvodi mnogo otetih osoba dok one misle da su u „svemirskim brodovima". Mjesec je također glavna lokacija genetskog programa za stvaranje krvnih loza gmazovskih hibrida. 'Ljudska' monarhija zapravo je *moon*arhija (engl. *Moon* = Mjesec), baš kao što je i glavno njeno oružje kontrole, novac (engl. *money*), ustvari *mooney*. Novčani sustav (*money/mooney system*) potječe od gmazovske hijerarhije u Mjesecu, a korišten je prilikom podjarmljivanja brojnih 'svjetova' i naroda. Ovdje na djelu imamo shemu prema kojoj svoj svemirski brod Mjesec koriste kako bi zauzimali planete, a potom nametali kontrolni sustav sa svrhom gušenja sloboda i manipuliranja stanovništvom u namjeri potpunog preuzimanja vlasti. Rade to jako dobro jer su to već mnogo puta prije napravili.

Što nas opet vraća Rothschildima i drugim važnim iluminatskim obiteljima. Da, odabrane krvne loze opstale su stoljećima pomoću križanja, ali u društvo na površini postavljeni su drugi 'ljudi', iz genetskih programa na Mjesecu i iz postrojenja na Zemlji, kako bi igrali važniju ulogu u ostvarivanju tog plana. Najbolji primjer je dinastija Rothschild. Krvna loza Bauer, i sama gmazovsko-hibridna, 'poboljšana' je u razdoblju prije negoli se na sceni pojavio Mayer Amschel Bauer i preimenovao krvnu lozu u 'Rothschild'. Svoj zapanjujuće nagao uspon prema moći, utjecaju i kontroli diljem svijeta mogli su zahvaliti svojem podrijetlu i svojem Mjesecu i podzemnom sustavu podrške – iz razloga koje ću pojasniti u jednom od sljedećih poglavlja. Rothschildi su glavni gmazovski površinski agenti koji rade u korist lunarnog i podzemnog sustava kontrole. Kada spominjem obiteljska imena kao što je npr. 'Bauer', ne kažem da su svi s imenom Bauer ili pak nekim drugim gmazovski hibridi. Pritom mislim na posve određenu krvnu lozu koja se tim imenom služi. Trebamo imati na umu da površinski gmazovski hibridi broje samo četiri do pet posto stanovništva, a onih s punom sviješću o svom podrijetlu te o onome što rade daleko je manje.

Lažno slijetanje na Mjesec

U ovoj bih fazi napomenuo još nešto... Odabrane krvne loze ne žele da saznamo istinu o Mjesecu i stoga su mnoge stvari o misijama Apolla ostale neizrečene. Ljudi su bili na Mjesecu u daleko sofisticiranijim letjelicama negoli su rakete i raketoplani (*shuttle*) čija smo lansiranja uz toliku pompu pratili. Tajna vlada koja upravlja službenim svemirskim programom odavno ima pristup tehnologiji letećih tanjura koju koriste Gmazovi i druge izvanzemaljske i međudimenzionalne skupine. Spomenuta je tehnologija razvijana u nacističkim projektima još 1943. godine, a pri kraju rata upućenim se znanstvenicima i inženjerima pomoglo da pobjegnu iz Njemačke u operaciji pod nazivom 'Spajalica' (*Paperclip*) u režiji CIA-e, Britanske obavještajne službe i Vatikana. Ti znanstvenici, uključujući genetičare i stručnjake za kontrolu uma poput „Anđela smrti" Josefa Mengelea odvedeni su u Sjedinjene

Države kako bi nastavili sa svojim radom. U svijetu iluminatskih obitelji nema granica, niti ovih ili onih 'strana', osim njih samih i čovječanstva u cjelini. Upravo su znanstvenici iz projekta Spajalica uspostavili vladin program kontrole uma, zloglasni MK-ULTRA, te su dodatno razvili antigravitacijske letjelice nalik „letećim tanjurima" i drugu tehnologiju koja se u javnoj areni pojavljuje samo u znanstvenoj fantastici. Nisu svi „leteći tanjuri" koje ljudi vide upravljani od strane izvanzemaljaca; takvu tehnologiju rabe za svoje neslužbene posjete Mjesecu. No, jedno je sigurno: prvo službeno slijetanje na Mjesec, onaj „veliki korak za čovječanstvo", bio je čista prijevara, barem što se tiče načina na koji je predočeno javnosti.

Mnogo se o tome pisalo tijekom godina, ali najuvjerljivija potvrda dolazi od američkog filmaša Jaya Weidnera u ekspozeu iz 2009. na njegovoj *web* stranici. Jay je organizirao moje predavanje u Los Angelesu u jesen 2008. godine. Tom je prigodom rekao da piše biografiju o legendarnom filmskom redatelju Stanleyu Kubricku. Tada mi je spomenuo da je Kubrick 1969. godine režirao slijetanja na Mjesec u studiju koji se itekako nalazio na Zemlji, a u svom kasnijem internetskom članku iznio je detaljne činjenice. Weidner kaže da su mu mnogi izvori unutar vojno-industrijskog kompleksa rekli da je predsjedniku Kennedyju pokazana tehnologija letećih tanjura nedugo nakon što je izabran za predsjednika, te da je on prepoznao njezin potencijal za mnoga druga dostignuća, uključujući i izvor jeftine i ekološki neškodljive energije. Weidner piše:

> Nedugo nakon što je Kennedyju (JFK-u) predočena tehnologija letećih tanjura, JFK je održao svoj poznati govor u kojem od NASA-e traži da spusti čovjeka na Mjesec prije isteka tog desetljeća. Mnogi insajderi su smatrali da je to Kennedyjev trik kojim je želio navesti NASA-u i tajnu vladu da objelodane svoju naprednu svemirsku tehnologiju. S obzirom da je svima bilo jasno da standardna raketna tehnologija ne može dovesti čovjeka na Mjesec i natrag, možda je JFK mislio da će NASA biti primorana obznaniti tehnologiju koja stoji iza letećih tanjura kako bi ostvarila njegovu viziju i stigla na Mjesec do kraja 1960-ih godina. Dakle, JFK je svojom varkom namjeravao izvući naprednu tehnologiju iz urotničih ruku vlade u sjeni.

Kennedy je ubijen 1963., a NASA je skovala plan prividnog slijetanja na Mjesec uz pomoć raketne tehnologije, istovremeno čuvajući u tajnosti svoje napredne leteće tanjure, kaže Weidner. Odabrali su Stanleya Kubricka da režira fiktivne prizore jer su smatrali da je on 1960-ih bio najumješniji u korištenju posebnih filmskih efekata. Weidner kaže da se čini kako je Kubrick zauzvrat isposlovao gotovo neograničen budžet za snimanje svog znanstveno-fantastičnog filma *2001.: Odiseja u svemiru* i ugovor o tome da doživotno može snimati kakav god film poželi bez ikakvog i bilo čijeg nadgledanja. Film *Odiseja u svemiru* zasigurno je bio jedna od najskupljih produkcija svog vremena, a predsjednik MGM-a javno je rekao da, u četiri godine koliko je trajalo snimanje, uopće nije vidio grubu verziju filma. A snimanje je palo u istom razdoblju kao i prvi Apollo program. Oba su projekta započela 1964., s time da je film prvi put prikazan 1968., a navodno slijetanje na Mjesec prikazano

je svijetu 1969. Znanstvenik Frederick Ordway radio je za NASA-u na Apollo programu, a istovremeno je bio i Kubrickov glavni znanstveni savjetnik za njegov film. Jay Weidner vrlo dojmljivo i detaljno pokazuje kako se isti specijalni afekti i vizualne anomalije mogu jasno vidjeti u oba slučaja: u *2001.: Odiseji u svemiru* te u „slijetanju na Mjesec". Usporedbe slika koje on iznosi neoboriv su dokaz da je slijetanje snimljeno u studiju na Zemlji. Stoga bih vam preporučio njegovu *web* stranicu: **Jayweidner.com** gdje možete pročitati cijelu priču i vidjeti vizualne dokaze uz druge odlične članke koji potkrjepljuju priču, uključujući onaj u kojem secira simbolizam Kubrickovog filma *Sijanje (The Shining).* Weidner je o svemu tome snimio i dokumentarac pod naslovom *Kubrickova odiseja (Kubrick's Odyssey).*

Budući da su prizori s Mjeseca snimljeni u studiju dugačak je popis oprečnosti koje su istraživači razotkrili, osobito u pogledu osvjetljenja (sl. 162). Weidner smatra da je Kubrick namjerno unio te anomalije kako bi se istina kasnije ipak otkrila. I zato budimo vrlo oprezni sa svime što NASA kaže o Mjesecu. Ako može lažirati prvo slijetanje i namagarčiti cijeli svijet, njenim se riječima očito ne smije vjerovati kada kaže, kao što je učinila u listopadu 2009., da je 'bombardirala' Mjesec u pukom nastojanju da pronađe vodu. Da, kako da ne, a Barack Obama je Djevica Marija.

NASA je objavila da je pronašla „značajne količine" vode na lunarnoj površini poslije udara projektila koji je letio dvaput brže od metka. Sve to, naravno, potkrjepljuje uvjerenje javnosti da je Mjesec 'prirodna' pojava, premda on to nije. Zna se daleko više nego što je objavljeno. Kubrick je umro 1999., nedugo nakon što je svoj posljednji film *Širom zatvorene oči (Eyes Wide Shut)* pokazao rukovoditeljima filmskog studija *Warner Brothers.* Glavne uloge u filmu imali su Tom Cruise i Nicole Kidman, a tema je sotonska mreža kontrole uma koju vode elitni ljudi i obitelji. Vodeći ljudi *Warnera* navodno su htjeli da Kubrick premontira film, ali je on to odbio. Ukoliko je točno da je osigurao doživotni ugovor za necenzurirano snimanje filmova njima su ruke bile vezane. Osim u slučaju njegove smrti. Kubrick je zatim, vrlo prikladno, umro od „srčanog udara", a iz filma *Širom zatvorene oči* (što je inače fraza iz programa kontrole uma), prije njegova puštanja u kino-distribuciju izrezano je otprilike 15 minuta snimljenog materijala. Studio *Warner Brothers* još uvijek odbija prikazati DVD Kubrickove izvorne verzije. Datum puštanja filma u distribuciju, koji je Kubrick naveo u svojem ugovoru, bio je 16. srpnja 1999. – trideset godina (točno u dan) po prvom „slijetanju na Mjesec".

Slika 162: *Bilo je bezbroj anomalija na slikama „prvog slijetanja na Mjesec".*

Znam da će mnogi odmahnuti rukom na ovo što govorim o „svemirskom brodu Mjesecu", ali jednako su žustro ljudi odmahivali i prije gotovo dva desetljeća kada sam detaljno opisivao kako se manipulacijama uspostavlja orvelovska noćna mora. Dakle, sve sam to već čuo i prošao. Ali ionako ne mislim da sâm Mjesec

sve objašnjava. Toliko toga još moramo saznati o toliko mnogo stvari, uključujući povijest i prirodu Marsa, Venere i Saturna. Oni su velikim dijelom dio ove priče, kao što su to i Orion, Draco i Sirius. Posve sam svjestan da će znanstvenici glavne struje i ostali reći da bi bez Mjeseca život bio iz temelja drukčiji (istina) i da bi ovaj planet bio jedan nestabilan, klimav planet, katastrofalnog vremena, temperature i plimno-osečnih gibanja. To im barem pokazuju njihovi kompjutorski modeli, ali pogledajte besmislice koje ti modeli iznose o „globalnom zatopljenju" koje tobože izaziva čovjek, na temelju manjkavih ulaznih podataka koji, dakako, rezultiraju manjkavim izlaznim podacima. Kad bismo ovog trena maknuli Mjesec ne bismo imali situaciju kakva je bila prije njegova dolaska. Sunčev je sustav tada bio bitno različit; druga 'tijela' i sile držale su Zemlju u stanju veće stabilnosti, a ne manje, negoli je to danas. Svemirski brod Mjesec sudjelovao je u bitkama i razaranjima kakve ne možemo ni zamisliti, zbog mnogih razina u to uključenih tehnoloških potencijala. Uništen je barem jedan planet; ali ovdje ne vršimo hipotetsku usporedbu situacije Zemlje s Mjesecom ili bez njega. Znanost će to jednoga dana ipak spoznati. Upravljači Mjeseca uklonili su oporbu u svakom smislu, a potom su preoteli vlast na Zemlji.

Ali Mjesec je činio – čini – nešto drugo. Ako mislite da je ono što sam napisao dosad pretjerano, nevjerojatno, besmisleno, štogod, pričekajte dok dođem do onoga što Mjesec čini ljudskoj percepciji. Uh! I još jednom – uh! No, da bih to mogao objasniti najprije moramo istražiti prirodu same stvarnosti.